

vergadering **C207 – CUL28**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 26 april 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het project 'Eetstoornissen in topsport' - 1477 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening - 1639 (2011-2012)	5
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de versnippering van het Vlaamse wielerschap - 1640 (2011-2012)	7

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het project 'Eetstoornissen in topsport' - 1477 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Enige tijd geleden bracht een studie van de Nederlandse sportpsycholoog Karin de Bruin aan het licht dat topsporters een groter risico lopen op een eetstoornis. In de studie werd toen benadrukt dat de problemen soms te laat aan het licht kwamen en onttrokken werden aan het zicht van de begeleiding.

Deze problematiek bracht ik toen naar voren en het thema werd besproken in de commissie Sport. In uw antwoord haalde u toen aan dat er zowel preventief als curatief al veel werd gedaan rond deze problematiek in Vlaanderen en dat een nieuwe sensibiliseringscampagne eigenlijk niet nodig was. De genoemde detectie-instrumenten gingen van sportmedische keuring over voedings- en sportpsychologische begeleiding tot samenwerking in een gezamenlijke multidisciplinaire aanpak van eetstoornissen met de erkende keuringscentra.

Een paar weken geleden werd rond deze problematiek een nieuw project voorgesteld voor een snellere detectie van eetstoornissen bij topsporters en het aanbieden van de mogelijkheid tot optimalere begeleiding. Het betreft een samenwerking tussen Topsport Vlaanderen, Bloso Expertenplatform Sportpsychologie (BES), Eetexpert vzw en Topsport Advies- en Begeleidingscentrum (ABC). Doel van dit nieuwe project is de omkadering van de topsporter gevoeliger te maken voor de problematiek. Trainers en begeleiders moeten beter worden geïnformeerd en ondersteund om hun atleet bij eetstoornisproblemen adequater te kunnen helpen. Ze worden ondersteund om sneller te kunnen detecteren en doorverwijzen naar professionele hulp. Daarom werd een nieuw meldpunt 'Eetstoornissen in topsport' opgericht, waar de begeleiders en trainers terecht kunnen met hun vragen of problemen of waar een sneldetectielijst kan worden verkregen. Opmerkelijk was dat er bij een voorstelling in het kader van het project door Eetexpert vzw gewag van werd gemaakt dat ongeveer 30 procent van de vrouwelijke topsporters zou lijden aan een als klinisch gediagnosticeerde eetstoornis, naast 17 procent van de mannelijke topsporters.

Minister, bij mijn vorige vraag antwoordde u dat in de richtlijnen van de erkende keuringscentra bij aanpak van eetstoornissen al werd teruggekoppeld naar trainers en begeleiders. Op welke manier verschilt deze aanpak van de benadering van trainers en begeleiders in het nieuwe project? Hoe verhouden ze zich tot elkaar?

In welke mate sluit dit nieuwe sensibiliserings- en informatieproject aan bij de al bestaande begeleiding van topsporters? Wordt met dit meldpunt vooral gemikt op trainers en begeleiders van de beschreven risicosporten? Zullen een meldpunt en sneldetectielijst betreffende eetstoornissen voor trainers en begeleiders volgens u voldoende zijn om de nodige kennis te verwerven over de problematiek?

Hoe reageert u op de hoge cijfers van Eetexpert vzw over de aanwezigheid van een eetstoornisproblematiek bij topsporters? Welke conclusies trekt u hieruit voor het beleid rond de eetstoornissenproblematiek in het sportdomein?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Godderis, via de variabele toelage van medisch verantwoord sporten (MVS) worden leerling-topsporters gescreend in erkende keuringscentra op basis van een sportvoedingsconsensus. Dat is een gestandaardiseerd screeningsprotocol met betrekking tot voeding. Het testen van de mensen gebeurt daar. Deze screening richt zich voornamelijk op het preventieve aspect. Het meldpunt dat recent werd opgericht, heeft een

ander doel. Het doel is om de omkadering van de topsporters te bereiken en om gedetecteerde sporters snel naar de juiste personen voor behandeling door te verwijzen.

De expertise rond eetstoornissen situeert zich in de domeinen van voedingsdeskundigen en psychologen, die beiden in bestaande Bloso-projecten actief zijn binnen de context topsport. Het doel van het meldpunt is een structuur binnen het topsportlandschap opzetten zodat eetstoornissen of gestoord eetgedrag bij topsporters snel worden gedetecteerd en opdat de topsporters op een snelle en professionele manier worden geholpen. Dat is ook in het belang van de omgeving van de topsporter. Het is de bedoeling om de omkadering van de topsporter, maar ook de topsporter zelf, sneller in verbinding te stellen met de expertise van deskundigen inzake eetstoornissen, om vervolgens beter en accurater samen te werken rond deze individuele problematiek binnen de topsport.

Mevrouw Werbrouck heeft gevraagd naar de contactpersonen. De contactpersoon van het meldpunt is Raf Van Dyck, sportdiëtist met een opdracht bij Bloso. De kerngroep bestaat verder uit professor Walter Vandereyken van Eetexpert vzw, Bert De Cuyper, die expertsportpsycholoog is, en Els Snauwaert van BES. Zij zullen samen een wisselwerking optimaliseren tussen sport- en klinisch psychologen.

Dit meldpunt werd voorgesteld aan coördinatoren topsport en trainers op een infosessie in Leuven op 16 maart 2012. Een flyer werd meegegeven, en die wordt ook beschikbaar gesteld op de verschillende trainingslocaties van Vlaamse topsporters en toekomstige topsporters.

Wat de cijfers betreft, wil ik eerst zeggen dat Bert De Cuyper in eigen naam heeft gesproken als specialist, en niet in opdracht van Bloso of de Vlaamse Gemeenschap. Het is niet zo dat wij hem hebben gevraagd een interview te geven of dat wij hem een mandaat hebben gegeven. Daar is geen probleem mee. Een expert kan gerust een interview toestaan.

In het interview zijn cijfers meegedeeld. U had het over 30 procent van de vrouwelijke topsporters die kampen met een eetstoornis. Blijkbaar is dat gebaseerd op een Noorse studie die in 2010 werd uitgevoerd op 283 Noorse elitesporters. Het betreft zeker geen studie die door de Vlaamse overheid is besteld. Daarom is ze ook niet toegelicht aan het parlement.

De studie van professor Sundgot-Borgen bij een zeer kleine populatie Noorse elitesporters geeft aan dat 20 procent van de vrouwelijke topsporters in 2004 een eetstoornis had, en dat dat in 2010 was gestegen tot 30 procent. Mevrouw Godderis, in de ook door u aangehaalde studie van Eetexpert zijn er drie conclusies. Eetstoornissen komen relatief vaker voor bij de Belgische bevolking in vergelijking met het Europese gemiddelde, ze komen meer voor bij topsporters dan bij de doorsneepopulatie en er is een tendens van toename.

In de schriftelijke voorbereiding van haar vraag om uitleg vroeg mevrouw Werbrouck naar een definitie van eetstoornissen. We spreken van eetstoornissen bij jongeren en volwassenen wanneer ze zowel in gedachten als gedrag voortdurend bezig zijn met wat ze eten, met hun eigen gewicht of lichamelijk voorkomen. Het afwijkend eetgedrag is wel het meest opvallende kenmerk, hoewel niet steeds observeerbaar, maar het mag geen gevolg zijn van een lichamelijke aandoening of een psychose. Eetstoornissen moeten als een samenhangend geheel worden beschouwd: een spectrum van eetstoornissen, namelijk anorexia nervosa, boulimia, eetbuistoornis, atypische eetstoornissen enzovoort.

Bij eetstoornissen gaat het, in tegenstelling tot seksueel misbruik in de sport, niet over misbruik door derden, maar over het gestoord eetgedrag van de topsporters zelf. Dat is toch een verschil. Omdat dit probleem volgens experts eerder een stijgende trend blijkt te vertonen, werd op advies van de Taskforce Topsport in juni 2011 beslist om een meldpunt voor eetstoornissen op te richten zodat de mensen die daarmee te maken hebben, op een degelijke manier kunnen worden doorverwezen. Dan kunnen we de preventie verhogen doordat we de omgeving erbij betrekken. Integratie binnen andere meldpunten is dan ook niet opportuun.

Voor een eerste periode, tot aan de Olympische Spelen te London, werd een financiering van 7000 euro toegekend – werkingsmiddelen topsport Bloso –, voornamelijk voor expertise en inbreng van Eetexpert vzw. Nadien bekijken we hoe we dat kunnen voortzetten. De werking van het meldpunt is dus een opdracht in het kader van reeds bestaande en gefinancierde Bloso-topsportprojecten inzake voeding en sportpsychologie, wat getuigt van een passende oplossing voor een acuut gedetecteerd probleem. We nemen het dus op in de normale werking en de opdrachten in verband met topsport.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Godderis-T'Jonck: Minister, anorexia athletica is een gevaarlijke ziekte. In mijn omgeving is er iemand zes maanden opgenomen in Kortenbergh. Ik ken de gevaren van die ziekte. Het is enorm erg, niet alleen voor de persoon zelf, maar voor de hele omgeving. Ik pleit er dan ook voor dat de sport- en topsportscholen extra lessen geven aan die leerlingen, hen voedingsbegeleiding geven en een aangepaste voeding aanleren, want het is een vreselijke ziekte.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening - 1639 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, wanneer je als elitesporter wordt aangewezen, kun je die aanwijzing betwisten bij de disciplinaire commissie voor de medisch verantwoorde sportbeoefening. Die disciplinaire commissie vindt haar grondslag in het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening. De benoeming van de voorzitter evenals de leden en plaatsvervangende leden geschiedt door de regering en dit voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar.

De meest recente benoeming van de voorzitter en de leden van de disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening gebeurde door het besluit van Vlaams minister Muyters op 28 februari 2012. De vaste leden zijn voorzitter Bart Meganck, lid Johan Ghoois en lid Jan Van den Berghe. De disciplinaire commissie bepaalt voor de Vlaamse Gemeenschap niet enkel of je elitesporter bent, voor de niet-elitesporters neemt de commissie ook kennis van de overtredingen inzake dopingpraktijken en ze kan desgevallend disciplinaire sancties opleggen.

Als je je aanwijzing als elitesporter betwist, word je gehoord door de disciplinaire commissie. De voorzitter en twee andere leden van de disciplinaire commissie luisteren dan naar je uiteenzetting. Dat gebeurt op basis van een gesprek waarbij de sporter zijn bemerkingen en bekommernissen naar voren kan brengen, en kan worden onderworpen aan vragen van de leden. In een dergelijk gesprek verwacht je dat de leden van die commissie zich steeds respectvol en professioneel gedragen, gelet ook op het feit dat de minister van Sport aan de professionalisering van het hele sportlandschap werkt.

Het lijkt me dan ook essentieel dat entiteiten die door de Vlaamse minister worden opgericht en geïnstalleerd, uitblinken in professionalisme. En het lijkt onbetamelijk dat leden van een disciplinaire commissie, die zich onafhankelijk en objectief dienen op te stellen, zich in een hoorzitting niet beperken tot objectieve vaststellingen en, erger nog, zich laten verleiden tot het uiten van onrespectvolle uitlatingen aan het adres van een elitesporter. De disciplinaire commissie dient respect te tonen voor elke elitesporter die daar over de vloer komt, vanuit welke sportdiscipline ook.

Bovendien is het zo dat twee leden van de disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening niet enkel beslissen over het feit of een bepaalde sporter volgens de antidopingregelgeving een elitesporter is en dus aan de whereaboutsregeling moet voldoen. Daarnaast spelen ze ook nog een tweede keer rechter als lid van de disciplinaire commissie voor elitesporters in de schoot van het Vlaams Doping Tribunaal (VDT), waar ze elitesporters bestraffen bij een inbreuk van de dopingregelgeving.

Minister, kunt u een toelichting geven bij de samenstelling, de selectie en de benoeming van de disciplinaire commissie? Bent u net als ik van mening dat de leden van de disciplinaire commissie zich moeten beperken tot het formuleren van objectieve stellingen en zich op geen enkel ogenblik op een onrespectvolle, subjectieve manier mogen uitlaten ten aanzien van de elitesporters die zich voor hen verantwoorden? Vindt u het geen probleem dat twee van de drie vaste leden van de disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening ook nog benoemd zijn in de disciplinaire commissie voor elitesporters van het VDT?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik wil nog één zaak toevoegen aan de wetgeving waarover u het had, mevrouw Werbrouck. De voorzitter moet een magistraat zijn, die wordt bijgestaan door een arts en een jurist, die laatste al dan niet als magistraat. Voor de benoeming van magistraten vragen we het advies van het ministerie van Justitie. Tot hier de aanvulling.

Over de leden van de commissie is er nooit een klacht of negatief advies binnengekomen omtrent hun deskundigheid, onafhankelijkheid of onpartijdigheid. Daarom had ik geen enkel probleem om ze te herbenoemen.

Vanzelfsprekend moet een rechter de wet toepassen en de persoon die voor hem verschijnt steeds met respect behandelen. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat een rechter een sporter niet tot de orde mag roepen, bijvoorbeeld indien deze verbaal te ver gaat of zich niet beperkt tot de zaken die relevant zijn voor de behandeling van zijn zaak. Je kunt over alles een rechter beginnen te interpellieren, maar dat is niet de bedoeling.

Wat betreft elitesporters, kan, zoals u zelf hebt gezegd, de disciplinaire commissie enkel oordelen of iemand door de administratie al dan niet terecht wordt beschouwd als elitesporter en bijgevolg onderworpen wordt aan bijvoorbeeld de verplichtingen inzake de whereabouts. De commissie kan zich, gelukkig, niet uitspreken over de inhoud en de wijze van de verplichtingen, of de voor- en nadelen van het beleid. Dat is haar rol niet, maar die van het beleid. Jullie zijn er om het beleid daarover te interpellieren.

Als de essentie van het betoog van de sporter bijvoorbeeld draait om de lusten en de lasten van het Vlaamse sportbeleid, en niet het feit of hij al dan niet topsporter is, dan kan ik me inbeelden – ik spreek me niet uit over het geval in kwestie – dat de commissie daarop wijst en de sporter daarover tot de orde roept. Hoe dat moet gebeuren, daar spreek ik me niet over uit, ik was er niet bij aanwezig, maar ik blijf erbij dat er zeker en vast respect moet zijn. Als een sporter zijn boekje te buiten gaat en de rechter een beoordeling van het beleid vraagt, dan kan ik me inbeelden dat daar cynisch op kan worden geantwoord. Ik vind ook dat dat kan. Dat hangt ook af van de omstandigheden, de toon die de sporter aanslaat en de toon die de rechter, de magistraat of de commissie aanslaat.

De onverenigbaarheden van de leden van de disciplinaire commissie zijn vastgelegd in artikel 61 van het uitvoeringsbesluit. Dit artikel sluit niet uit dat een lid zowel zetelt in de disciplinaire commissie van de Vlaamse Gemeenschap, als in een disciplinair orgaan van een of meer sportverenigingen, zoals de Wielerbond of het Vlaams Doping Tribunaal (VDT). Ik vind dat ook niet zo verwonderlijk. Gezien enerzijds de kennis en ervaring van de rechters van de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap, en, met uitzondering van de Wielerbond, het gebrek aan kennis en ervaring inzake de tuchtrechtelijke bestraffing van dopingpraktijken binnen de sportverenigingen anderzijds, lijkt het mij niet slecht dat ze een beroep doen op de ervaring die er is, waar de rechters deel van kunnen uitmaken.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, u weet net als ik dat een mes langs twee kanten snijdt. Een sporter die in zijn hobby de wereldtop bereikt en daarnaast ook nog werkt, kan heel emotioneel zijn. Ik ken dat. Dat is heel moeilijk. Als je daarnaast iemand hebt die professioneel is, dan mag zoiets niet gebeuren. Dan moet je die mensen niet nog dieper in de put duwen, want ze hebben het al moeilijk en het is nog niet allemaal uitgesproken. Het is niet omdat er geen klachten zijn geweest, dat er daarom geen problemen zijn. Misschien dienen sporters niet gemakkelijk een klacht in. Ze zeggen altijd: laat ons gewoon verder ploegen en we geraken er wel.

Minister, het is gewoon een zaak het eens mee te delen. Er zijn misschien ergens wel problemen. Het is een mes dat langs twee kanten snijdt. Ik begrijp dat totaal. Ik vind toch wel dat iemand die aangesteld is door het beleid, op een professionele manier moet reageren, zeker als je magistraat bent. De uitlatingen die zijn gedaan in het betrokken geval, vind ik er gewoon over. Zoiets zou niet mogen. Ik ben het er ook mee eens dat die persoon over de limiet is gegaan, maar als je emotioneel bent, ga je erover.

Het probleem is volgens mij dat als je twee petjes op hebt, ook al heb je ervaring, er dan rare dingen kunnen gebeuren. Ik wil daar gewoon op wijzen. Ik ga niet met de vinger wijzen. Ik wil er gewoon op wijzen dat dat soms, niet altijd, een probleem kan zijn. Dat is mijn bekommernis.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik neem akte van de mening van mevrouw Werbrouck. Ik heb mijn antwoord gegeven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de versnippering van het Vlaamse wielerslandschap - 1640 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: In Vlaanderen beschikken we over twee erkende en gesubsidieerde wielersportfederaties: de Wielerbond Vlaanderen (WBV) en de Vlaamse Wielrijdersbond (VWB). Daarnaast zijn er nog een aantal niet-erkende en niet-gesubsidieerde bonden, zoals de Belgische Bond voor Rijwieltoerisme (BBR), de Landelijke renners en crossers (LRC), de Wielerbond Aangesloten Openbare Diensten (WAOD) enzovoort.

De bedoeling van het decreet op de sportfederaties van 2001 was om het sportlandschap zoveel mogelijk onder te brengen in één sportfederatie voor één sporttak. In het wielerslandschap bestaan er echter zoals gezegd twee sportfederaties naast elkaar. In het verleden werd er gezegd dat deze twee elkaar beconcurrerden, maar momenteel kunnen we stellen dat deze federaties goed met elkaar samenwerken en goed overeenkomen. De werkingen van beide federaties overlappen elkaar. Ze organiseren regelmatig samen activiteiten, ze hebben een gemeenschappelijke kalender enzovoort. Er is dus een goede samenwerking deels op een gestructureerde, deels op een ad-hocbasis.

Er is ook het bekende probleem dat de erkende federaties en de nevenbonden verschillende regels toepassen voor jeugdwedstrijden. We hebben daar al eens over gesproken in het begin van de legislatuur. In februari 2010 kondigde u aan dat u geen voorstander was van het opstellen van een individuele regelgeving. U zou deze bekommernis vanuit het wielrennen echter meenemen in uw overleg met de sector. Naar aanleiding van dit overleg en de

adviesvraag aan de Vlaamse Sportraad bleek dat de wielersector voorstander is van zelfregulering, maar dat er ook maatregelen moesten worden genomen om te garanderen dat alle jeugdwedstrijden aan minimale kwaliteitseisen voldoen, ook aan de wedstrijden die door niet-erkende sport- of andere verenigingen worden georganiseerd.

Minister, is het niet beter om één bond maken in de plaats van twee erkende Vlaamse wielerbonden? Acht u dat als minister wenselijk? Kan de overheid hierin desgevallend een faciliterende rol spelen om één sterke 'unisportfederatie' te verwezenlijken? Ondanks de zelfregulering bestaat er nog steeds een probleem aangaande de verschillende jeugdwedstrijden. U stelde dat er bij de nevenbonden relatief weinig jongeren aangesloten zijn, maar toch zou u dit meenemen in uw overleg. Dit probleem kwam naar voren in het advies van de Vlaamse Sportraad van 30 maart 2010 waarin de wielersector aandrong op het nemen van maatregelen om ervoor te zorgen dat alle jeugdwedstrijden aan minimale kwaliteitseisen voldoen. Hoeveel jongeren zijn er aangesloten bij de nevenbonden in het Vlaamse wielerschap? Hoe verhoudt dit aantal zich ongeveer tegenover het totale aantal jonge wielrenners bij de erkende wielersportfederaties? Welke stappen werden in tussentijd gezet in deze problematiek? Hebt u initiatieven genomen? Zijn de nevenbonden bereid om dezelfde regels toe te passen als de gesubsidieerde bonden? Bent u van plan om deze problematiek aan te pakken in het herwerkte decreet Medisch Verantwoord Sporten?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: In de vraag van mevrouw Werbrouck zitten een aantal pertinente openers. Ik herinner me uit de tijd dat we het decreet op de sportfederaties hebben gemaakt, dat het de mening was dat, in het kader van de efficiëntie, het inderdaad beter is wanneer sportbonden die dezelfde sporttakken organiseren, samenwerken. Minister, in het decreet zitten ter zake een aantal incentives. Ik ben benieuwd naar uw antwoord omdat ik aanvoel dat er bij de twee grote wielrennerbonden een bereidheid is om een aantal zaken samen te doen. Het zou niet de eerste keer zijn dat zoiets gebeurt, ook in andere sporttakken hebben we in het verleden gezien dat steeds meer de krachten worden gebundeld. Voorzitter, ik denk dat u er ook bij was toen we de sportfederaties hebben besproken. We keken toen met een zekere afgunst naar Nederland, waar er één sportfederatie per sporttak is.

In onze Grondwet staat natuurlijk de vrijheid van vereniging. Dat heeft een zeker waarde en we worden geacht de Grondwet na te leven.

Als verschillende sportfederaties wedstrijden organiseren, verschillen de regels soms. Dat heeft deels te maken met het feit dat we in het verleden de verantwoordelijkheid ter zake meer bij de federaties zelf gelegd hebben. We hebben hen geresponsabiliseerd. Ik veronderstel dat het probleem misschien op termijn zal uitklaren, als men tot een uniforme werking komt. Het verleden heeft aangetoond dat er meer ruimte en kansen worden gegeven. Ik voel dat steeds meer jongeren het wielrennen beoefenen. We hebben al een mooi parcours afgelegd. Ik kijk uit naar het antwoord, minister. Hopelijk kan de toekomst nog stralender worden.

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steven D'Hulster: Ik sluit me aan bij de heer Van Dijck.

Ik vind het heel ontroerend dat iemand met een libertaire achtergrond voor zoveel uniformiteit en unitarisme pleit. Dat is een prettige vaststelling.

Ik vraag me af hoe we dat kunnen verzoenen met het recht op vereniging. Het aantal bonden dat wedstrijden mag organiseren is nog relatief beperkt. Het zijn er twee geloof ik, de rest zijn verenigingen. Hoe kunnen we daar iets aan doen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik sluit me aan bij de vraag. Ik deel de bedenkingen, behalve de laatste van de heer D'Hulster.

Het lijkt me opportuun om naar uniformiteit en één Vlaamse federatie te streven. Daar boven staat dan nog eens die grote KBWB, voor de wielersport in Vlaanderen is dat toch een beetje overdreven. Er zijn misschien redenen waar ik geen zicht op heb. Ik ben zeer benieuwd naar uw antwoord, minister.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik ben er voorstander van om naar één federatie over te gaan, en dat om twee redenen. Efficiëntie en effectiviteit zijn de eerste. Ik ben ervan overtuigd dat men schaalvoordelen creëert door samen te werken inzake backoffice, promotie, sensibilisering enzovoort.

Er is nog een tweede reden. Het beleid van een minister, een regering en een parlement naar clubs en sporters vertalen, gaat natuurlijk gemakkelijker via één vereniging dan via verschillende. Dat is vanzelfsprekend. Men kan aan één sportfederatie gemakkelijker een uniforme boodschap doorgeven.

Ik ben niet van plan om ervoor te zorgen dat ze gaan fuseren in één federatie. In het decreet staan inderdaad financiële incentives, mijnheer Van Dijck. Wat ik zeker wel wil doen, is eventuele decretale drempels uit de weg ruimen, indien uit de gesprekken zou blijken dat dat nodig is. Er mogen geen drempels zijn die fuseren onmogelijk of nadelig maken. We moeten het decreet kritisch durven bekijken. Het decreet stimuleert misschien eerder een splitsing. Dat wil ik onderzoeken.

De keuze om al dan niet te fuseren ligt echter bij de Wielerbond Vlaanderen en de Vlaamse Wielrijdersbond zelf. Ik ga dat niet opleggen. Ik heb begrepen dat er meer dan in het verleden een bereidwilligheid is om hierover van gedachten te wisselen en mogelijke scenario's te onderzoeken. Indien beide sportfederaties wensen over te gaan tot een fusie, ben ik vanzelfsprekend bereid om samen met hen te onderzoeken hoe dat het best gebeurt, hen te begeleiden in hun fusieproces en om eventuele drempels uit de weg te ruimen. Ik heb recent met de twee sportfederaties reeds apart informele contacten gehad en zal binnenkort beide sportfederaties samen uitnodigen voor een formeel gesprek hierover. Dat is wat ik kan doen. Ik blijf erbij: zij moeten beslissen wat het meest opportuun is, maar ik ben wel fan.

Om de getallen te kunnen geven heeft Bloso de nevenbonden gecontacteerd. Ik heb de gedetailleerde gegevens van de niet-erkende sportfederaties. Ik laat die ronddelen aan de leden. Het heeft geen zin om dat hier nu voor te lezen.

De verhoudingen zijn wel relevant. Op basis van de cijfers kunnen we dus stellen dat 14.000 jonge wielrenners de wielersport in georganiseerd verband beoefenen bij de twee erkende en gesubsidieerde wielersportfederaties. Bij de 'nevenbonden' zijn er in totaal ongeveer 1500 jonge wielrenners actief. Wat het betwisten van wedstrijden betreft, zijn er in de Wielerbond Vlaanderen dus zo'n 3600 wedstrijdrenners tegenover een goede 500 bij de nevenbonden. Heel wat jonge wielrenners uit de nevenbonden stromen uiteindelijk door naar de Wielerbond Vlaanderen.

We hebben gekozen voor responsabilisering en zelfregulering van de sportfederaties. Hiermee werd de discriminatie tussen erkende en niet-erkende wielersportfederaties opgeheven. Van dat ogenblik af kon de Wielerbond zelf zijn jeugdbeleid bepalen, maar er is weinig veranderd tegenover vroeger. De oorspronkelijke principes worden behouden. De Wielerbond Vlaanderen gebruikt zijn kwaliteitsvol jeugdbeleid om promotie te maken voor het jeugdwielrennen en slaagt erin om hiermee de concurrentie met de nevenbonden aan te gaan.

De Wielerbond Vlaanderen erkent dat er druk bestaat van ouders om de reglementering te versoepelen. Dit wordt deels opgevangen door het organiseren van voorlichtingsvergaderingen. Daarenboven biedt de pedagogische werking van de Vlaamse Wielerschool een garantie voor de kwalitatieve opleiding. Er is dus voldoende interne

controle. De wielersector zelf blijft voorstander van zelfregulering. Ik wil zeker niet terug naar de gedetailleerde regelgeving van voor 2010.

Maar ook hier ben ik ervan overtuigd dat voor de Wielerbond Vlaanderen nog een uitdaging ligt om te blijven sleutelen aan het wedstrijd aanbod voor jongeren die minder getalenteerd of laatrijp zijn. Misschien richten de nevenbonden zich vooral daar op. Als ze hier een creatieve oplossing voor zouden vinden, kunnen ze ook daar nog scoren.

Het blijft wel mijn bedoeling om bij de herwerking van het zogenaamde restdecreet op het medisch en ethisch verantwoord sporten – alles wat met antidoping te maken heeft – alle sportfederaties, ook de niet-erkende, verantwoording te laten afleggen. Dus ook als ze ervoor kiezen om niet te worden erkend, moeten ze toch verantwoording afleggen voor hun inspanningen die ze moeten leveren voor een beter medisch, ethisch en pedagogisch verantwoord sportaanbod voor kinderen. Of je subsidies krijgt of niet, er is een basiswetgeving nodig voor verantwoord sporten, ook voor kinderen, voor degenen die niet erkend zijn. Dat zal ik in een restdecreet opnemen.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik ben heel blij met uw antwoord, minister. Ik weet nu veel meer. Ik zou ook niet willen verplichten dat de twee sportbonden bij elkaar moeten komen. Net als u, minister, denk ik dat het een meerwaarde kan zijn voor het wielerschap. Het decreet geeft stimuli om dat te doen. Ik ben blij dat u dat ook zo opvat, dat u een meerwaarde wilt creëren. Het gaat maar over 500 kinderen die aan competitie doen in de nevenbonden, en later waarschijnlijk zullen overschakelen. Het is niet de bedoeling dat de Wielerbond Vlaanderen zou versoepelen: het zijn de nevenbonden die moeten verstrengen.

Maar ik ben ook blij met uw laatste antwoord, minister, dat ze verantwoording moeten afleggen en dat er een basiswetgeving zou moeten zijn. Ik hoop dan ook dat we tot een grote, sterke unisportwielersfederatie komen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■